

τον τὸ μόνον ὁριστικῶς δικάζον Δικαστήριον, ἀλλ' ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν κατ' ἐξαίρεσιν ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ χρηματίσῃ ὁριστική, ἢ περὶ ἀνακρίσεως ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου).

Ἐπειδὴ ἂν μεσολάβησε ἔλλειψις τις τυπογραφική, ἢ ὁποία δῆποτε ἀσάφεια εἰς τὴν φράσιν τοῦ περὶ ἀνακρίσεως Κεφαλαίου, ὥστε ν' ἀποτελέσῃ σφαλερὰν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς αὐτῷ διατυπώσεων, δύναται ὁ Δημόσιος Συνήγορος ν' ἀναφερθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν παρακινῶν αὐθεντικὴν διερμηνείαν τοῦ νοῦ τοῦ Νόμου πρὸς ὁδηγίαν τῶν μεταγενεστέρων δικῶν.

Διὰ ταῦτα πάντα

Ἀπορρίπτει τὴν διαληφθεῖσαν περὶ μεταρρυθμίσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσί(ου) Συνηγόρου

Ἐν Ἀργεὶ τὴν 22 Χβρίου(ου) 1830

Ἴσον ἀπαράλλακτον

Ἐν Ἀργεὶ τῇ 23 Χβρίου(ου) 1830 (Τ.Σ.)

(Τ.Σ.) ὁ Γραμματεὺς

Π. Τιπάλδος

Ὁ Πρόεδρος

Μ. Σικελιανὸς

Στ. Δασκαλόπουλ(ος)

Μ. Α. Καΐσης

Ἀλέξ. Φωκᾶς

Α. Λόντος

ὁ Γραμματεὺς Π. Τιπάλδος

Ἴσον ἐξ ἴσου ἀπαράλλακτον

Ἐν Ἀργεὶ 30 Δεκεμβρίου 1830

Ὁ Δημόσιος Συνήγορος(ος)

(Τ Σ) Γ.Α. Ράλλης

10

Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖον Δικαίου, 16-31 Μαρτίου 1831

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τὸ Ἀνώτατον

Δικαστήριον

Ἀρ. 371

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν

Οἱ περισσότεροι τῶν δικαζομένων νομίζοντες, ὅτι μέλλει νὰ ἔχωσι ἡμέραν δικάσιμον εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ δώσωσι τὴν ὀφειλομένην ἀνάπτυξιν, ἢ προφορικῶς, ἢ διὰ ἀνακεφαλαιώσεως, εἰς τὴν διεκδίκησίν των, ἐπιφυλάττονται ῥη-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

τῶς εἰς τὰς ἀναφοράς των νὰ τὸ κάμωσι τὴν διαληφθεῖσαν δικάσιμον ἡμέραν. Ἄλλ' ἐννοήσαντες ὅτι τὸ Ἀνώτατον δὲν ἔχει χρέος νὰ δεχθῇ νέας ἀναπτύξεις, καθημερινῶς δίδουσιν ἰκετήρια παρακαλοῦντες ἵνα τοῖς διορισθῇ ἡμέρα δικάσιμος, καὶ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ διεκδικῶνται τότε τὰ δίκαιά των διὰ προφορικῆς ἢ καὶ γραπτῆς συνηγορίας

Τὸ 370 καὶ 371 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας διορίζουν ὅτι τὸ Ἀνώτατον παραλαβὸν τὸν φάκελλον, ἐξετάζει καὶ ἀποφασίζει χωρὶς ἄλλας πράξεις ἢ διατυπώσεις. Ἐνδέχεται ὅμως εἰς πολλὰς περιπτώσεις νὰ εἶναι ἀναγκαία ἡ προφορικὴ ἀνάπτυξις οὔσης περιπεπλεγμένης τῆς ὑποθέσεως, καὶ τοῦτο καταντᾷ ἀναγκαιότερον διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἑλλειψιν Συνηγόρων, οἵτινες ἠδύναντο εἰς τὰς ἀναφοράς των μερῶν νὰ ἐξαιτῶνται κατὰ πλάτος τὰ Δίκαιά των. Ἐπομένως δὲν ἤθελεν εἶσθαι εὐχῆς ἔργον νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸ Ἀνώτατον ἵνα ἐνδώσῃ εἰς τὰς τοιαύτας ἰκεσίας ὡσάκις ἡ κατάστασις τῆς ὑποθέσεως δεικνύει τὴν περὶ τούτου ἀνάγκην; Τὸ αὐτὸ μέτρον δὲν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον εἰς τὰς ὑποθέσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ Δικαστήριον ἐπικαλεῖται ὡς Ἀκυρωτικόν, ὥστε αὐτὰ δὲν χρῆζονται τῆς προβληθείσης προμηθεύσεως. Σπεύδει λοιπὸν τὸ κριτήριον τοῦτο νὰ καθυποβάλῃ τὰ ἄνωθεν εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ἵνα διατάξῃ ὅ,τι ἐγκρίνεται.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 18 Φεβρουαρίου 1851

(Τ Σ) Στάμος Δασκαλόπουλος

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Π: Τυπάλδος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

